

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Gabrielou Podzimkovou, advokátkou
sídlem Mrštíkova 399/2a, 460 07 Liberec

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. MHMP 1366045/2022,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. MHMP 1366045/2022 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 17. 5. 2022, č. j. MCP8 208490/2022 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal **správní orgán prvního stupně** žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 76a odst. 1 písm. e) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zbraních**“). Toho se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době od 26. 8. 2021 do konce měsíce srpna 2021 dovezl z Dánska do České republiky zbraň kategorie D, a to pušku Gevaerfabrik KBH, model M89, výrobní číslo X, a pušku Remington, model M67, výrobní číslo X. Přitom nepodal žádost o dovoz uvedených zbraní a nebyl mu vydán zbrojní průvodní list pro trvalý dovoz zbraně nebo střeliva. Z nedbalosti tedy jako držitel zbraně kategorie D dovezl palnou zbraň kategorie D v rozporu s ustanovením § 15 odst. 6 zákona o zbraních.
3. Za uvedený přestupek uložil **správní orgán prvního stupně** žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč, a to podle ustanovení § 76a odst. 14 písm. b) zákona o zbraních. Rovněž byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Nejprve žalobce v podané žalobě zrekapituloval (v úplnosti) své odvolání podané proti napadenému rozhodnutí a následně uvedl, že napadeným rozhodnutím byly porušeny ustanovení § 80 a § 90 **správního řádu** a ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) a § 15 odst. 6 zákona o zbraních.
5. Dále žalobce odkázal na ustanovení § 89 **správního řádu** a konstatoval, že žalovaný se s jeho námitkami vypořádal pouze nedostatečně a že spor je veden o výklad ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Měl za to, že pokud by zákonodárce chtěl, aby se na dovoz palných zbraní kategorie D použilo ustanovení § 45 zákona o zbraních, vynechal by v ustanovení § 15 odst. 6 téhož zákona pojem „obdobně“. V důvodové zprávě k zákonu č. 13/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní a střeliva, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 13/2021 Sb.“) zákonodárce nehovoří o palných zbraních kategorie D, ale o zbraních některých. Podle žalobce jde právě o ty zbraně, které se dovážejí za účelem obchodování s nimi, u nichž se předpokládá dovoz většího počtu, a které mohou mít účinnost srovnatelnou se zbraněmi modernějšími. K tomu dodal, že zákonodárce užil v ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních pojmu „podnikatel“, nikoliv každý, kdo dováží takovou zbraň.
6. Následně žalobce namítl, že žalovaný se nevyrovnal s jeho argumentem, že pouze podnikatel použije předepsaný formulář, zatímco ostatní mohou použít jakoukoliv formu žádosti. Argument, že formulář má příslušnou kolonku, označil za lichý, jelikož nelze nikoho nutit, aby formulář používal, pokud není obecně stanovena taková povinnost. To podle něj vyplývá z čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Taktéž žalobce podotkl, že povinnost užívat předepsaného formuláře je jedním z důležitých argumentů pro to, že dovoz palných zbraní kategorie D na základě povolení se vztahuje právě jen na podnikatele.

7. Posléze žalobce zmínil, že výklad práva se řídí obecnými zásadami teorie práva, přičemž výklad teleologický se připouští pouze v omezené míře a úmysl zákonodárce ustupuje do pozadí před psaným textem. K tomu odkázal na odbornou literaturu z oblasti teorie práva. Nelze proto podle jeho názoru přisvědčit argumentu žalovaného na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
8. Rovněž žalobce poznamenal, že sám správní orgán připouští, že slovo obdobně se nevztahuje na odkazované ustanovení beze zbytku, ale je nutno vycházet z textu celého předpisu, tedy z definice podnikatele jako osoby zabývající se profesionálně podnikáním se zbraněmi. Žadatelem vymezeným na předepsaném formuláři nemůže být nikdo jiný než právě podnikatel. Z toho vyplývá vyluka ustanovení § 45 zákona o zbraních pro osoby, které podnikateli nejsou. Následně žalobce poukázal na stanovisko prvorepublikového Nejvyššího správního soudu č. 4623/34 a sdělil, že zákon o zbraních nepřipouští v dotčených ustanovením jiný výklad, než kterým argumentoval, resp. že nepřipouští výklad, který zaujaly správní orgány.
9. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, zastavil řízení o projednávaném přestupku a přiznal mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 10. 2022 nejprve stručně shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Následně se k uplatněným námitkám vyjádřil. Uvedl, že pokud zákonodárce chtěl, aby se v případě dovozu palné zbraně kategorie D ustanovení § 45 zákona o zbraních vztahovalo jen na podnikatele v oboru zbraní a nikoliv na každého, tak konstrukce ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních (zejména věty před středníkem) nedává smysl, stejně jako samotná skutková podstata předmětného přestupku.
11. Žalobce také dle názoru žalovaného nesprávně vykládá důvodovou zprávu k novele zákona o zbraních, neboť jeho výklad nemá oporu v ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Z dikce tohoto ustanovení totiž vůbec nevyplývá, že by se tato povinnost měla vztahovat toliko na podnikatele, a to pro dovoz většího počtu palných zbraní kategorie D. Naopak stanovená povinnost se vztahuje i na dovoz byt' jedné takové zbraně, jak vyplývá z užitého jednotného čísla. Shodně je jednotné číslo užito i v ustanovení upravující předmětný přestupek [§76a odst. 1 písm. e) zákona o zbraních]. Povinnost stanovená podnikatelům se pak váže na případy, kdy podnikatel hodlá palné zbraně kategorie D pouze převážet. Žalobce tedy směšuje dovoz zbraně s převozem zbraně prováděným podnikatelem.
12. Dále žalovaný podotkl, že se vypořádal i s námitkou, že pouze podnikatel použije předepsaný formulář, zatímco ostatní mohou použít jakoukoliv formu žádosti. Odkázal přitom na odstavce 4 až 6 na straně 6 napadeného rozhodnutí, které citoval.
13. Rovněž žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením, že není stanovena povinnost pro vyplnění žádosti o povolení k dovozu palné zbraně kategorie D na předepsaném formuláři. Tato povinnost je totiž výslovně upravena v ustanovení § 45 odst. 4 zákona o zbraních ve spojení s ustanovením § 44 odst. 4 téhož zákona, která se užívají právě na základě ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Za lichý pak označil odkaz na ustanovení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a nález Ústavního soudu ze

dne 3. 7. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 43/95. Následně uvedl, že i odkaz žalobce na napadené rozhodnutí v souvislosti s použitím pojmu „obdobně“ je zavádějící.

14. Závěrem svého vyjádření tedy žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující podstatné skutečnosti.
16. Dne 29. 9. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření z přestupku ze dne 27. 9. 2021, č. j. KRPA-243168-4/PŘ-2021-0011IY, (dále jen „**oznámení přestupku**“), učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobce porušil ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních a je podezřelý ze spáchání přestupku podle ustanovení § 76a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Dne 30. 8. 2021 byly příslušnému útvaru policie doručeny dokumenty týkající se dovozu zbraní a střeliva žalobcem z Dánska. Žalobce se na základě výzvy dostavil na příslušný útvar policie, a to za účelem předložení zbraní a střeliva dovezených v blíže nezjištěné době z Dánska a projednání přestupku, kterého se dopustil tím, že dovezl zbraně a střelivo bez zbrojního průvodního listu a nepředložil dovezené zbraně k fyzické kontrole. Žalobce předložil ke kontrole pušku výrobce Gevaerfabrik KBH, model M89, ráže 8 mm, výrobní číslo X, a pušku výrobce Remington, model M67, ráže 11,7x51, výrobní číslo X. Střelivo, které mělo být dovezeno spolu s uvedenými zbraněmi nebylo dle tvrzení žalobce zasláno.
17. Správní orgán prvního stupně si následně vyžádal doplnění podkladů a obdržel odpověď Policie České republiky, ze které vyplývá, že žalobce není držitelem zbrojního průkazu, dovezené pušky jsou zbraněmi kategorie D a v souvislosti s nimi nepodal žalobce žádost o dovoz zbraní u příslušného útvaru policie. K tomuto byly přiloženy mimo jiné podklady týkající se dovozu zbraní z Dánska v dánském a anglickém jazyce a úřední záznamy policie týkající se doručení těchto dokumentů a předložení zbraní ke kontrole žalobcem. Taktéž byla přiložena výzva policie adresovaná žalobci ke splnění povinnosti dle ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Na tuto výzvy reagoval žalobce vyjádřením, v němž sdělil, že není podnikatelem v oboru zbraní a střeliva a v této souvislosti je třeba vykládat i ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Příslušnou žádost podle tohoto ustanovení tak podává toliko podnikatel v oboru zbraní a střeliva a nikoliv jakýkoliv jiný podnikatel. Pokud tedy fyzická osoba, která není podnikatelem podle zákon o zbraních, nepožádá o zbrojní průvodní list k dovozu zbraní a střeliva kategorie D, neporušuje zákon. Takové osobě ani nelze zbrojní průvodní list vydat a není možné na ni vztahovat povinnost uvedenou v ustanovení § 45 odst. 5 zákona o zbraních. Postup policie tedy označil za nezákonný, avšak je podle něj zřejmé, že jde o zjištění, zda jsou dovezené zbraně skutečně kategorie D, pročez je předloží ke kontrole.
18. Správní orgán prvního stupně požádal o součinnost Policejní prezidium České republiky, které však dotaz postoupilo příslušnému útvaru policie. Ten odpověděl, že dne 30. 8. 2021 byly ze strany Policejního prezidia České republiky doručeny dokumenty k dovozu zbraní a střeliva žalobcem z Dánska. Přesný termín dovozu mu není znám, avšak existuje předpoklad, že k dovozu došlo 26. 8. 2021 nebo později. Známé není ani to, jakým způsobem byly zbraně do České republiky přepraveny.

19. Posléze správní orgán prvního stupně vydal příkaz ze dne 11. 4. 2022, č. j. MCP8 147451/2022, jímž uznal žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 76a odst. 1 písm. e) zákona o zbraních. Toho se měl dopustit tím, že v přesně nezjištěné době od 26. 8. 2021 do 22. 9. 2021 dovezl z Dánska do České republiky zbraně kategorie D, a to pušku Gevaerfabrik KBH, model M89, výrobní číslo X, a pušku Remington, model M67, výrobní číslo X. Přitom nepodal žádost o dovoz uvedených zbraní a nebyl mu vydán zbrojní průvodní list pro trvalý dovoz zbraně nebo střeliva. Z nedbalosti tedy jako držitel zbraně kategorie D dovezl zbraně kategorie D v rozporu s ustanovením § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 000 Kč.
20. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor. V něm v zásadě zopakoval argumentaci uvedenou již v rámci vyjádření policejnímu orgánu. Správní orgán prvního stupně tedy předvolal žalobce k ústnímu jednání, které nařídil na 10. 5. 2022. K tomuto ústnímu jednání se dostavili, jak žalobce, tak jeho zmocněnec. Ten odkázal na písemné vyjádření s tím, že jediný možný výklad předmětných ustanovení je, že žádat musí jen podnikatel v oboru zbraní a střeliva, přičemž žalobce takovým podnikatelem není. Žalobce uvedl, že přesně neví, kdy zbraně dovezl, ale bylo to koncem srpna. Doručeny mu byly prostřednictvím pošty. Na dotaz, proč při předchozích dovezech o zbrojní průvodní list žádal, odpověděl, že problematika nebyla po nabytí účinnosti novely jasná, ale po konzultacích s jinými odborníky dospěl k závěru, že v případě zbraní kategorie D zbrojní průvodní list nepotřebuje. Zbrojní průkaz nemá, je asi 10 let sběratelem a sbírá pouze zbraně kategorie D.
21. Dne 18. 5. 2022 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí. Proti tomu podal žalobce odvolání, v němž předně uvedl, že samotný skutek nikdy nepopíral, avšak nepřijímá výklad ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních zaujatý správním orgánem prvního stupně. Následně zopakoval, že není podnikatelem v oboru zbraní a střeliva a pouze ti jsou povinni podat příslušnou žádost. Pokud tedy fyzická osoba, která není podnikatelem podle zákona o zbraních, nepožádá o zbrojní průvodní list k dovozu zbraní a střeliva kategorie D, neporušuje zákon. Takové osobě ani nelze zbrojní průvodní list vydat a není možné na ni vztahovat povinnost upravenou v ustanovení § 45 odst. 5 zákona o zbraních. Dále uvedl, že tyto námitky měl správní orgán prvního stupně k dispozici, avšak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se s nimi nevypořádal, protože je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. K námitkám doplnil, že zákon je nutno vykládat v souvislostech, přičemž předmětná ustanovení na posuzovaný případ vůbec nedopadají. Potřeba povolení k dovozu palných zbraní kategorie D se vztahuje pouze na podnikatele. Opačný výklad, tedy že pouze podnikatel podává žádost na předepsaném tiskopise, kdežto ostatní osoby mohou žádost podat libovolným způsobem, odporuje zásadám logického výkladu právních norem a smyslu zákona o zbraních. Tím totiž je upravit zacházení se zbraněmi a jejich evidenci tak, aby pověřené orgány státu měly pokud možno úplný přehled o zbraních, které by za určitých okolností mohly být zneužity např. k narušení veřejného pořádku. Ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních je tedy výjimkou z obecné možnosti nabývání historických palných zbraní bez evidence, která se vztahuje jen na podnikatele. Za předpokladu, že převody těchto palných zbraní uvnitř státu mezi jednotlivými osobami nikdo neeviduje, není důvod k tomu, aby byl evidován dovoz těchto zbraní.

22. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, jímž podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasil a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
24. Podle ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních *se na vývoz, dovoz, tranzit nebo přepravu zbraně kategorie D, která je palnou zbraní, obdobně použijí ustanovení upravující vývoz, dovoz, tranzit nebo přepravu zbraně kategorie C-I; žádost o povolení přepravy podává podnikatel na předepsaném tiskopise. Převod zbraně kategorie D, která je palnou zbraní, na osobu, která nemá místo pobytu na území České republiky, se považuje za trvalý vývoz takové zbraně.*
25. Podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o zbraních *lze zbraň kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivo do této zbraně trvale dovézt na území České republiky pouze na základě povolení k dovozu; tím nejsou dotčeny postupy podle zvláštních právních předpisů.*
26. Podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona o zbraních *je povolením podle odstavce 1 zbrojní průvodní list pro trvalý dovoz zbraně nebo střeliva. Ten opravňuje fyzickou osobu – držitele zbrojního průkazu, fyzickou nebo právnickou osobu – držitele zbrojní licence nebo cizince k držení zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva do této zbraně, za účelem jejího trvalého dovozu a k trvalému dovozu na území České republiky. Osobou oprávněnou na základě zbrojního průvodního listu pro trvalý dovoz zbraně nebo střeliva k trvalému dovozu zbraně kategorie C-I je osoba splňující podmínky uvedené v § 14a odst. 1 nebo 3.*
27. Podle ustanovení § 45 odst. 4 zákona o zbraních *se zbrojní průvodní list pro trvalý dovoz zbraně nebo střeliva vydává na základě žádosti podané podle § 44 odst. 4 písm. a) až g), i) a j). Obsahem žádosti musí být také název hraničního přechodu, kterým zbraň kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivo do této zbraně bude dovezena na území České republiky.*
28. Podle ustanovení § 76a odst. 1 písm. e) zákona o zbraních *se držitel zbraně kategorie C-I nebo D dopustí přestupku tím, že převede vlastnictví ke zbraní nebo střelivu na osobu, která k jejich držení není oprávněna, nebo je přenechá takové osobě v rozporu s § 15 odst. 5 písm. c) anebo vyveze, doveze, provede tranzit anebo přepravuje palnou zbraň kategorie D v rozporu s § 15 odst. 6.*
29. Zdejší soud předně podotýká, že žalobce již v podaném odvolání (které citoval i v podané žalobě) uvedl, že samotný skutek nikdy nepopíral. Rozporoval toliko výklad právních předpisů ze strany žalovaného. Zdejší soud se tedy zabýval toliko otázkou výkladu ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních (ve spojení zejména s ustanovením §

- 45 zákona o zbraních). Skutkový stav nepřezkoumával, neboť správnost jeho zjištění žalobce žádným způsobem nerozporoval.
30. V této souvislosti je tak vhodné odkázat na judikaturu týkající se výkladu právních norem, ze které zdejší soud v projednávané věci vycházel. V nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, Ústavní soud dovodil, že *„neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“* Nejvyšší správní soud pak kupř. ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023-34, uvedl, že *„jakkoliv je jazykový výklad významný a nelze jej při výkladu právní normy nezhlednit, jedná se pouze o prvotní přiblížení se k obsahu právní normy (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb.). Mezi další základní výkladové metody patří například výklad systematický, historický, teleologický, které považuje Nejvyšší správní soud za potřebné použít i v této věci. Zároveň je třeba dodat, že „vzájemný vztah mezi jednotlivými výkladovými metodami nesmí být podle soudu nahodilý – žádná z těchto výkladových metod nemůže mít sama o sobě přednost před ostatními, nýbrž musí být užity jako dílčí nástroje pro hledání takového výkladu zákona, který co nejvíce odpovídá hodnotám, na nichž je založen moderní ústavní stát, a principům, jimiž je veden“ (rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2008, č. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS, bod 50).“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 7 Ads 349/2019-26.)*
31. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyložily ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních a jeho námitky nebyly vypořádány dostatečně. Uvedené ustanovení se totiž podle něj vztahuje pouze na podnikatele v oboru zbraní a střeliva [ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních] a nikoliv na osoby, které sice dováží zbraň nebo střelivo kategorie D, ale takovým podnikatelem nejsou. S tímto závěrem se však zdejší soud neztotožnil, jak bude blíže rozebráno dále.
32. Z textu shora citovaného ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních mimo jiné vyplývá, že na dovoz palné zbraně kategorie D se obdobně užijí pravidla pro dovoz zbraně kategorie C-I. Ta jsou upravena zejména v ustanovení § 45 zákona o zbraních. Část první věty za středníkem (která hovoří o podnikateli) pak zvlášť upravuje pravidlo pro podání žádosti o povolení přepravy (nikoliv dovozu) podnikatelem. Z jejího znění tedy nelze bez dalšího dovodit, že by se celá první věta tohoto ustanovení měla vztahovat pouze na podnikatele v oboru zbraní a střeliva. Jinak řečeno její textace nevylučuje aplikaci tohoto ustanovení na jiné osoby, které dováží palné zbraně kategorie D. Ke stejnému závěru přitom dospěl i žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 6), na které je možné odkázat.
33. Tento závěr podporuje i skutková podstata přestupku podle ustanovení § 76a odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, za nějž byl žalobce postížen, spočívající mimo jiné v dovozu palné zbraně kategorie D v rozporu s ustanovením § 15 odst. 6. Jak totiž taktéž správně podotkl žalovaný v napadeném rozhodnutí, může být za tento přestupek postížen jakýkoliv držitel zbraně kategorie D. Tato skutková podstata se tak neomezuje pouze na podnikatele v oboru zbraní a střeliva, ale dopadá mimo jiné na všechny držitele zbraní kategorie D.

34. Smysl předmětné úpravy pak lze spatřovat především v umožnění efektivní kontroly zbraní dovážených na území státu ze strany státních orgánů. Pochopitelným je totiž zájem státu, aby měl zejména ve vztahu k zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti přehled o zbraních, které jsou na jeho území dováženy, resp. se na něm nacházejí (byť se může jednat o zbraně kategorie D, jejichž nabývání a držení není v zásadě přísně regulováno). Úmysl zákonodárce vyplývá zejména z důvodové zprávy k zákonu č. 13/2021 Sb., jímž bylo do zákona o zbraních přidáno právě ustanovení § 15 odst. 6 (část důvodové zprávy k bodům 40 až 42). Z ní se podává, že některé zbraně kategorie D budou v rámci jejich přeshraničního transferu nově podrobeny stejnému režimu jako zbraně kategorie C-I. Je sice pravdou, že odkazováno je pouze na „některé zbraně kategorie D“. Ze znění zákonného textu však jednoznačně plyne, že těmito „některými zbraněmi“ jsou právě palné zbraně kategorie D, jak správně dovodil i žalovaný. Z ničeho naopak neplyne, že by se mělo jednat pouze o zbraně, které se dovážejí za účelem obchodování s nimi, u nichž se předpokládá dovoz většího počtu kusů, což dovozoval žalobce.
35. Žalovaný se nadto v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i s argumentem týkajícím se formy žádosti o vydání zbrojního průvodního listu (povinnosti užít předepsaný tiskopis). Žalobce označil v podaném odvolání za nelogický výklad předmětného ustanovení, že by podnikatel podával žádost na předepsaném tiskopise a kdokoli jiný libovolným způsobem. Tento jeho závěr je však na místě označit za nerelevantní. S žalobcem sice lze v obecné rovině souhlasit, že povinnost podávat žádost na předepsaném tiskopise není možné vyvozovat pouze z jeho znění, když povinnost používat takový tiskopis není právním předpisem stanovena. Žalovaný však k žádnému takovému závěru nedospěl a naopak správně dovodil, že povinnost použít předepsaný tiskopis v případě dovozu palné zbraně kategorie D vyplývá z ustanovení § 45 odst. 4 zákona o zbraních, které odkazuje na ustanovení § 44 odst. 4 téhož zákona. Je proto třeba odmítnout, že by žalobcem tvrzená nelogičnost jím uvedeného výkladu byla relevantním argumentem pro závěr, že by ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních mělo dopadat toliko na podnikatele v oboru zbraní a střeliva.
36. I kdyby tomu však hypoteticky bylo skutečně tak, že pouze podnikatel podává žádost o zbrojní průvodní list na předepsaném tiskopise a ostatní osoby libovolným způsobem, nebyla by přesto taková úprava nelogická a nebylo by z ní možné dovozovat, že se povinnost žádat o povolení vztahuje pouze na ty osoby, které mají povinnost použít předepsaný tiskopis. Pro úplnost je na místě podotknout, že žalobce nebyl postižen za to, že nepodal žádost o zbrojní průvodní list na předepsaném tiskopise, ale za to, že zbraně dovezl bez zbrojního průvodního listu. Samotná otázka formy podání žádosti tak na projednávanou věc nemá žádný vliv.
37. Taktéž tvrzení žalobce, že zákonodárce by v ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních nepoužil pojem „obdobně“, pokud by chtěl vyjádřit, že se na dovoz palné zbraně kategorie D užije ustanovení § 45 zákona o zbraních, je třeba odmítnout jako nesprávné. Naopak užitím pojmu „obdobně“ zákonodárce zjevně vyjadřuje, že ustanovení o dovozu zbraní kategorie C-I se na dovoz zbraní kategorie D užije v plném rozsahu. V tomto ohledu lze odkázat i na čl. 42 odst. 1 legislativních pravidel vlády, který stanoví: *„Slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu.“* Na něj navazující metodická pomůcka pro přípravu návrhů právních předpisů

(III. část), která je mimo jiné věnována užívání slova „obdobně“ pak uvádí: *„Jestliže se mají určité vztahy řídit v plném rozsahu určitou právní úpravou, užívá se při odkazu na tuto úpravu slova „obdobně“; nemají-li se určité vztahy řídit určitou právní úpravou v plném rozsahu nebo mají-li se řídit jen některými částmi určité právní úpravy, užívá se při odkazu na tuto úpravu slova „přiměřeně“.“* (Viz Vedral, J. Metodická pomůcka pro přípravu návrhů právních předpisů, III. část, dostupné na www.vlada.cz).

38. S ohledem na vše výše uvedené je tedy na místě uzavřít, že ustanovení § 15 odst. 6 zákona o zbraních je třeba vyložit tím způsobem, že i na dovoz palné zbraně kategorie D jinou osobou, než podnikatelem v oboru zbraní a střeliva, se vztahují pravidla upravující dovoz zbraně kategorie C-I. I v takovém případě se proto aplikují omezení vyplývající z ustanovení § 45 zákona o zbraních a tyto zbraně mohou být trvale dovezeny pouze na základě povolení – zbrojního průvodního listu (ustanovení § 45 odst. 1 a 2 zákona o zbraních). To vyplývá již ze samotného znění předmětných ustanovení zákona o zbraních a jejich systematiky, jakož i z jejich smyslu a účelu a úmyslu zákonodárce. Pokud tedy žalobce trvale dovezl palnou zbraň kategorie D na území České republiky bez zbrojního průvodního listu, učinil tak skutečně v rozporu s ustanovením § 15 odst. 6 zákona o zbraních. Žalovaný tudíž dospěl ohledně výkladu dotčených ustanovení zákona o zbraních ke správným závěrům a své úvahy náležitě vysvětlil. Řádně a v dostatečném rozsahu přitom reagoval i na argumentaci, kterou žalobce v rámci správního řízení uvedl.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Zdejší soud tak dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. května 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce